

Cauza C-433/20**Cerere de decizie preliminară****Data depunerii:**

15 septembrie 2020

Instanța de trimitere:

Oberlandesgericht Wien (Austria)

Data deciziei de trimitere:

7 septembrie 2020

Reclamantă:

Austro-Mechana Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft mbH

Pârâtă:

Strato AG

[*omissis*]

În cauza introdusă de reclamanta **AUSTRO-MECHANA Gesellschaft zur Wahrnehmung mechanisch-musikalischer Urheberrechte Gesellschaft m.b.H.**, 1030 Viena, [*omissis*] împotriva pârâtei **Strato AG**, D-10587 Berlin, [*omissis*] având ca obiect furnizarea de date contabile (43,20 euro) și plata (5 000 de euro), ca urmare a apelului formulat de reclamantă împotriva hotărârii Handelsgericht Wien [Tribunalul Comercial din Viena] din 25 februarie 2020 [*omissis*], Oberlandesgericht Wien [Tribunalul Regional Superior din Viena], în calitate de instanță de apel, [*omissis*] a pronunțat următoarea

O r d o n a n ț ă

I. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul articolului 267 TFUE următoarele întrebări în vederea pronunțării unei decizii preliminare:

Întrebarea 1: Noțiunea „pe orice suport” prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din

22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (Directiva 2001/29) trebuie interpretată în sensul că aceasta se referă și la serverele care aparțin unor terți care pun la dispoziția unor persoane fizice (clienți), în scopul utilizării private (și fără scopuri direct sau indirect comerciale), [OR 2] spațiu de stocare pe aceste servere pe care clienții îl utilizează pentru reproducere prin stocare („cloud computing”)?

Întrebarea 2: În cazul unui răspuns afirmativ, dispoziția citată la prima întrebare trebuie interpretată în sensul că se aplică unei reglementări naționale care prevede că autorul are dreptul la o remunerație adecvată (remunerație pentru suporturi de stocare)

- în cazul în care, ca urmare a naturii sale, se poate aștepta ca o operă (pusă la dispoziția publicului prin difuzare prin unde radio sau care a fost fixată pe un suport de stocare produs în scop comercial) să fie reprodusă prin stocarea, în vederea utilizării proprii sau private pe un „suport de stocare de orice tip, adaptat pentru o astfel de reproducere și care este introdus pe piață pe teritoriul național în scopuri comerciale”.

- și în cazul în care, în acest scop, este utilizată metoda de stocare descrisă la prima întrebare?

II. [omissis] [Suspendarea procedurii]

Motivare

1. Reclamanta este o societate de gestiune colectivă care exercită în nume propriu, dar în interesul și pe seama beneficiarilor săi, drepturile de utilizare și de remunerare aferente operelor muzicale cu sau fără text.

Pentru celelalte societăți de gestiune colectivă

- Literar-Mechana Wahrnehmungsgesellschaft für Urheberrechte, Gesellschaft m.b.H.;
- VAM Verwertungsgesellschaft für audiovisuelle Medien GmbH;
- VdFS – Verwertungsgesellschaft der Filmschaffenden registrierte Genossenschaft mit beschränkter Haftung; și
- Verwertungsgesellschaft Rundfunk GmbH,

aceleași sarcini se aplică *mutatis mutandis*. [OR 3]

Printre drepturile exercitate de toate societățile de gestiune colectivă se numără, în special drepturile legale la remunerație prevăzute la articolul 42b alineatul (1) din Legea austriacă privind dreptul de autor (Urheberrechtsgesetz, denumită în continuare „UrhG”) („remunerația pentru suporturi de stocare”).

Reclamanta a solicitat furnizarea datelor contabile și, ulterior, plata unei remunerații pentru suporturi de stocare, susținând [*omissis*] că societățile de gestiune colectivă menționate mai sus ar fi însărcinat-o, de asemenea, cu apărarea drepturilor la remunerație care le reveneau în temeiul articolului 42b alineatul (1) din UrhG și că i-ar fi cesionat aceste drepturi.

Prin noua Lege din 1980 privind dreptul de autor (Urheberrechtsgesetznovelle, denumită în continuare „UrhGNov”), BGBl. 1980/321, legiuitorul ar fi prevăzut un drept la o remunerație adecvată pentru toți cei care introduc pe piață pe teritoriul național, în scopuri comerciale, suporturi de stocare în vederea reproducerii și stocării. De atunci, această reglementare ar fi fost adaptată în mai multe rânduri la noile condiții și la prevederile dreptului Uniunii, ultima dată prin noua Lege din 2015 privind dreptul de autor (Urheberrechts-Novelle, denumită în continuare „Urh-Nov”), BGBl. i, 2015/99, prin care, în special hard diskurile computerelor ar fi fost incluse în domeniul de aplicare ca „suporturi de stocare de orice tip”.

Mai recent, ar fi fost introdusă pe piață utilizarea hard diskurilor performante („*cloud*”) în vederea reproducerii pentru uz (propriu și) privat, acestea fiind exploatare de terți pentru clienți profesioniști și privați.

Pârâta ar exploata, de asemenea, un astfel de serviciu sub denumirea „HiDrive”. Potrivit descrierii furnizorului, stocarea de tip *cloud* ar fi „un spațiu de stocare virtual care ar funcționa la fel de rapid și care ar fi la fel de simplu de utilizat ca un hard disk (extern)”. Pârâta arată că spațiul de stocare „ar oferi spațiu suficient pentru salvarea într-un singur loc a fotografiilor, a muzicii și a filmelor”. [OR 4]

Formularea reținută la articolul 42b alineatul (1) din UrhG ar fi elaborată în mod deliberat în termeni generali, astfel încât remunerația pentru suporturile de stocare s-ar aplica și atunci când suporturile de stocare de orice tip – indiferent de tip și sub orice formă – sunt „introduse pe piață” pe teritoriului național în scopuri comerciale ceea ce ar include și punerea la dispoziție a spațiului de stocare în „*cloud*”.

Parafraza „introduse pe piață” nu s-ar referi la distribuția fizică, ci ar lăsa loc, în mod deliberat, includerii tuturor operațiunilor prin care, în cele din urmă, s-ar pune la dispoziția utilizatorilor, pe teritoriul național, spațiu de stocare în vederea reproducerii, în scopul utilizării (propriei sau) private. În plus, articolul 42b alineatul (3) din UrhG ar preciza că nu este relevant aspectul dacă introducerea pe piață are loc de pe teritoriul național sau din străinătate.

În ceea ce privește remunerația pentru suporturile de stocare, Oberster Gerichtshof [Curtea Supremă] din Austria ar fi statuat că nici modul de redactare a unei dispoziții legislative nu s-ar opune în mod necesar unei interpretări conforme cu directiva. De asemenea, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”) ar impune o interpretare conformă cu directiva.

2. Pârâta a contestat cererea reclamantei și a arătat [*omissis*] că nu ar rezulta din versiunea în vigoare a UrhG acordarea unei remunerații pentru serviciile de tip *cloud*. Dimpotrivă, în mod deliberat și cunoscând posibilitățile tehnice legiuitorul nu ar fi pus în aplicare această posibilitate.

Serviciile de tip *cloud* și suporturile de stocare fizice nu pot fi comparate. Dispozițiile respective nu ar putea fi interpretate în sensul includerii serviciilor de tip *cloud*: nu există o introducere pe piață a unor suporturi de stocare, ci ar avea loc doar o punere la dispoziție de spațiu de stocare. Pârâta nu ar vinde sau nu ar închiria suporturi fizice de stocare în Austria. Ea nu ar oferi decât spațiu de stocare online pe serverele sale găzduite în Germania. [OR 5]

Pârâta ar fi plătit deja, în mod indirect, pentru serverele sale din Germania, taxa pentru drepturile de autor (întrucât aceasta a fost inclusă în preț de către producător/importator), iar utilizatorii (austrieci), de asemenea, ar fi plătit deja o taxă pentru drepturile de autor aferentă dispozitivelor prin intermediul cărora, în primul rând, ar putea fi încărcat conținut în *cloud*. O remunerație suplimentară pentru suporturile de stocare ar conduce la o obligație de plată de două sau chiar de trei ori a taxei.

3. Handelsgericht Wien a respins cererea reclamantei și a considerat, în esență, că autorii și titularii de drepturi conexe (denumiți în continuare „titularii de drepturi”) ar avea dreptul la o remunerație adecvată atunci când, suporturile de stocare ar fi introduse pe piață pe teritoriul național (dintr-un punct situat pe teritoriul național sau în străinătate) în scopuri comerciale, în cazul în care, ca urmare a naturii sale, se poate aștepta ca un obiect să fie reprodus (în unul dintre modurile permise în temeiul articolului 42 alineatele (2)-(7) din UrhG), în vederea utilizării proprii sau private, prin fixarea pe un suport de stocare, inclusiv în legătură cu suporturile de stocare de orice tip, adaptate pentru astfel de reproduceri.

Începând cu Decizia 4 Ob 138/13t, OGH ar considera că și hard diskurile computerelor ar fi supuse remunerației. Acest lucru ar fi fost precizat și de Curte în cauza C-463/12, *Copydan*, pentru cipurile de memorie și pentru cardurile de memorie ale telefoanelor mobile. În sfârșit, prin Urh-Nov 2015, acest aspect ar fi fost inclus și în textul articolului 42 alineatul (1) din UrhG, care, în prezent, se referă în mod expres la „suporturile de stocare de orice tip”, cuprinzând și hard diskurile computerelor (interne și externe).

Serviciile de tip *cloud* ar exista în cele mai diverse forme. Serviciul ar consta, în esență, în asigurarea că utilizatorul ar dispune de o anumită capacitate de stocare, fără ca acesta să aibă dreptul de a stoca conținuturile pe un anumit server sau pe anumite servere, ci s-ar [OR 6] limita la posibilitatea de a accesa capacitatea de stocare a furnizorului „unde, în *cloud*”.

Astfel, pârâta nu ar pune la dispoziția clienților săi suporturi de stocare, ci capacitate de stocare online ca prestare de servicii.

Deși consultarea în cadrul elaborării proiectului de lege în urma căruia a rezultat Urh-Nov 2015 ar fi impus, în mod expres și prin intermediul unor propuneri de redactare, luarea în considerare a stocării de tip *cloud*, legiuitorul și-ar fi exprimat în mod clar poziția în această privință în sensul neincluserii deliberate a unei astfel de norme. Prin urmare, nu ar exista o lacună juridică neintenționată și o interpretare *contra legem* ar fi inadmisibilă.

4. Reclamanta își întemeiază apelul pe o apreciere juridică eronată și solicită modificarea deciziei și admiterea acțiunii.

Pârâta solicită respingerea apelului.

5. În acest sens, instanța de apel a considerat următoarele:

5.1 Instanța de apel nu împărtășește opinia instanței de prim grad potrivit căreia, în vederea interpretării unei norme, este determinant procesul dialectic care a avut loc în cadrul procedurii de consultare înainte ca legiuitorul să fi luat o decizie. În temeiul articolului 6 din ABGB (Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch - Codul civil, denumit în continuare „ABGB”), în primul rând, trebuie să se aibă în vedere sensul specific al termenilor în contextul lor, precum și o „intenție clară” a legiuitorului. Or, în contextul de față, este necesară o interpretare conformă cu directiva și, prin urmare, cu dreptul Uniunii, care revine competenței Curții.

5.2 Articolul 42b alineatul (1) din UrhG are următorul cuprins, în extras:

„(1) În cazul în care, ca urmare a naturii sale [...] se poate aștepta ca o operă să fie reprodusă [...] în vederea utilizării proprii sau private, prin fixarea **pe un suport de stocare** [...], autorul are dreptul la o remunerație adecvată [OR 7] (remunerație pentru suporturi de stocare), dacă **suporturile de stocare de orice tip**, adaptate pentru astfel de reproduceri, sunt introduse pe piață pe teritoriul național în scopuri comerciale.”

Această dispoziție transpune Directiva 2001/29 al cărei articolul 5 alineatul (2) litera (b) are următorul cuprins:

(2) Statele membre pot să prevadă excepții și limitări de la dreptul de reproducere prevăzut la articolul 2, în următoarele cazuri:

[...]

(b) pentru reproduceri **pe orice suport** realizate de către o persoană fizică pentru uz personal [...] cu condiția ca titularii de drepturi să primească compensații echitabile [...]; [...]

(Sublinieri din partea instanța de apel.)

Problema dacă inclusiv stocarea conținuturilor în *cloud* face obiectul acestor dispoziții nu trebuie apreciată numai din perspectiva textului legii austriece, ci în

raport cu directiva citată. Dat fiind că trebuie interpretată o directivă, așadar un act al instituțiilor Uniunii Europene (articolul 267 TFUE), se impune sesizarea cu titlu preliminar a Curții.

5.3 Nu există un acte clair, întrucât în Hotărârea din 29 noiembrie 2017, VCAST (C-265/16,EU:C:2017:913), Curtea a statuat deja că stocarea conținuturilor protejate într-un *cloud* echivalează cu o exploatare a drepturilor rezervată autorului; cu privire la subiectul „*cloud*”, în general, a se vedea Concluziile avocatului general Maciej Szpunar în această privință (EU:C:2017:649).

[*omissis*]

DOCUMENT DE LUCRU